

AN ERROR OF JUDGMENT

Ferdinando Frega - Nando the Scribe

GILLETTE: XELETIYEKE NIRXANDINÊ

GILLETTENARRATIVE — GOTARÊN TÎXÊ

Gava zilamek digihîje şêst û yek saliyê û xwe bi rastî bi tenê dibîne, ew êdî di nav bîranînên xwe de najî. Ew di nav xeletiyên xwe de dijî.

Bîranîn bê zîrar in. Ew êdî nikarin te biêşînin. Xeletî cuda ne. Xeletî berî te şiyar dibin. Ew li ser lêva nivînê rûdinin û li benda vebûna çavên te dimînin. Ew hevalên dilsoz ên pîrbûnê ne ji ber ku ew tekane tişt in ku tu nikarî dîsa li ser wan danûstandinê bikî.

Wê sibeha Tebaxê, min xwe dît ku li ser saziya kevn a Başûrê Îtalyayê difikirîm ku wek zewaca bi zorê ya çekan tê naskirin.

Li gundên salên 1940an û 1950an, du ciwan bi wê bêhişîya ku tenê ya ciwanan e evîndarê hev dibûn. Wan hev dixwest, bi hev bawer dikirin, û qet li encaman nedifikirîn. Paşê encam dîsa jî dihatin. Carinan zarokek. Carinan du. Carinan sê.

Malbatan li rastiye dinêrî û çareseriyêke pratîk hildibijartin.

Ne ji ber ku ew ronakbîr bûn.

Ne ji ber ku ew romantîk bûn.

Ji ber ku rezîlî ji zewacê bihatir bû.

Herdu evîndar ber bi gorîgehê ve dihatin palkirin, di berpirsiyariyê de dihatin imadkirin, û bi zarok, erk û pêşerojê ku wan plan nekiribû lê niha neçar bûn ava bikin, berdidan nav civakê.

Gava malbatan li dijî têkiliyê derdiketin, çareseriyêke din hebû.

Fuitina.

Revîn.

Du ciwan ku bi hev re winda dibûn da ku ragihînin ku razîbûn êdî ne girîng e.

Peyam sade bû:

Em aîdî hev in. Gava hûn karibin, werin pey me.

Di dawiyê de herkes vedigeriya. Malbat her tim wisa dikin. Dê û bav wan efû dikin ji ber ku ji zarokên xwe hez dikin. Dapîr û kalik efû dikin ji ber ku nevî her qanûna berê ya dil serûbin dikin.

Lê wê sibehê ez li ser cotên ciwan nedifikirîm.

Ez li ser xwe difikirîm.

Bi salan, tetbîqata min a taybet bûbû hesabkirina xeletiyên.

Biryarên xelet.

Bêdengiya xelet.

Dilsoziya xelet.

Hêviyên xelet.

Û berevajî wan evîndarên ciwan, tu zewaceke tamîrê li benda min nebû. Ne keşeyê gund. Ne meclîsa malbatê. Ne formuleke civakî ku karibe hesab rast bike.

Wê demê min fêhm kir ku fuitina min bi xwe çil sal domiyabû.

Şêst û pênc welat.

Çar dehsal.

Revîneke bi tenê di nav parzemînan re.

Pîrs êdî ne ew bû ka ez reviyame an na.

Pîrs ev bû:

Ez bi rastî ji çi reviyabûm?

Di 14ê Tebaxa 2026an de, bersiv di dawiyê de hat.

Zanîna ka çi qewimî têrê nedikir.

Fêmkirina çima qewimî bû pêwîst.

Cudahiya di navbera aqilmendî û êşê de gelek caran ji ravekirineke wînda ne zêdetir e.

Û ji nişkê ve zelal bû.

Ne xiyamet bû.

Ne komplo bû.

Heta ne çarenûs jî bû.

Xeletiyeke nirxandinê bû.
Xeletiyeke nirxandinê ya mezin, biha û heta dawiya jiyanê.
Min nikaribû wê rast bikim.
Min nikaribû îtiraz bikim.
Min nikaribû bi desthilatdariya bilind a berpirsiyarê encamê re danûstandinê bikim.

Çarenûsa min.
Rêveberê giştî yê her encamê ku ez qet pê re rû bi rû mame.
Û cara yekem, min dev ji nîqaşa bi wî re berda.

Ferdinando Frega